

Vy jste sůl země

Mt 5,13

Když Pán Ježíš Kristus pověděl učedníkům a zástupům nejrůznějších lidí tato slova: „**Vy jste sůl země**“, myslel je v tom dobrém slova smyslu. Nechtěl říci: „...všechno jen zasolíte...“ Nebo: „...umíte vše jen zakonzervovat...“ Nemyslel tím: „...pohleďte na Mrtvé moře, plné soli, kde nic nežije, kde je jen poušť a mrtvo...“ Ani diakonie našeho sboru by neměla chápat, že má věci zakonzervovat, umrtvit, zasolit.

Pán Ježíš měl na mysli chuť soli. Sůl, jako koření. Jídlo bez soli je mdlé a nechutná, proto nám říká: „**Vy jste sůl země**“. Jsou to slova povzbuzení pro ty, kteří si myslí, že k ničemu nejsou, jsou to slova pobídky ve smyslu: „Buďte slaní!“. Je to i konstatování toho, že ti, kteří uvěřili a přijali Pána Ježíše Krista dávají celé zemi chuť.

Pán Bůh říká, že jsme chutí světa. Slanou chutí. A varuje nás, křesťany, před tím, abychom snad nepřestali tou chutí být. Parafrázovaně říká: „Sůl je tu proto, aby jídlo ochutila, aby se jídlo dalo jíst, aby se váš život dal žít, aby váš svět byl pěkným místem pro život. Touto chutí pro svět jste vy, křesťané. Vy dáváte světu šmrnc. Vaše přítomnost nenechává zlého člověka v klidu. Vaše vyznání provokuje. Vaše víra probouzí závist. Vaše evangelium přesvědčuje. Vaše morálka svou odlišností oslovuje. Vaše naděje rozjasňuje líc. Vaše láska získává nepřátele. Vaše radost rozradostňuje. Váš pokoj upokojuje. Váš výhled k věčnosti nutí k zamyšlení...“ A to není konečná řada toho, co křesťané oproti světu mají a čím mohou a mají ochucovat tuto zemi.

„*Vy jste světlo světa! Tak ať svítí vaše světlo před lidmi.*“ Když se budeme ptát po zdroji toho světla, tak asi odpovíme - to světlo je Boží. to světlo je Kristus. On je tím světlem osvěcujícím každého člověka přicházejícího na svět, on je tím světlem, které svítí v temnostech a temnoty ho nepohltily, ani proti všem fyzikálním zákonům, neobsáhly. On v nás je to světlo. Ježíš, ale neříká: *"tak ať svítí Boží světlo ve vás před lidmi"*, on říká "vaše světlo". Tedy to světlo je naše, je na nás závislé, na naši vnitřní živosti, je to jakési dynamo přiložené na turbulenci našeho vnitřního života. To světlo je naše, je v naší péči. Vzpomeňte jen na ty bláhové družičky z Kristova podobenství, jak volají o pomoc: pomozte "vždyť světla naše hasnou". Vyhaslá svíce, skomírající světélko, zářící lampa - to vše je ve škále našich možností, záleží na nás. V starodávné knize Kazatel (3,1 1) čteme: *"On (Bůh) všechno učinil krásně a v pravý čas, lidem dal do srdce i touhu po věčnosti."* Tato touha po věčnosti, to je světlo každého z nás, touha po věčnosti byla dána každému člověku přicházejícímu na svět, tu máme vždy při sobě, ať se děje cokoliv. Ať jsme zdraví či nemocní, na svobodě či ve vězení, to je darované, dané všem a záleží jen na intenzitě, jestli svítí či nesvítí. *"Člověk nevystihne ani začátek ani konec díla, jež Bůh koná."* Žijeme krátkodobě v předlouhém procesu života. Máme svůj kraťoučký podíl a nevystihneme ani začátek ani konec Božího díla. V tomto nepřehlednu se učíme pokoře. V tomto (pro nás) „nepřehlednu“ se chytáme drápkem víry, tou Bohem darovanou touhou po věčnosti. Naše světlo je přímo závislé na síle naší touhy. *"Tak ať svítí vaše světlo před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích."* Ježíš nás vybízí k této zvěsti beze slov. Lidé nemají být přesvědčeni, nemají být omráčeni naší duchaplností, nemají klesat pod tíhou našich argumentů. Lidé nemají naši zvěst slyšet, ale **vidět**. Není to záležitost pouze slova, je to vizuální záležitost, kdy hledající lidé vidí a díky vám zažijí něco jiného než je běžné, něco jiného, než je v kraji zvykem a ptají se po zdroji této jinakosti. Ptají se - často i beze slov neboť i oni, stejně jako každý člověk kdekoli a kdykoli na světě má v sobě třeba skrytou touhu po věčnosti.

„*Jestliže sůl pozbude chuti...*“, pokračuje dál to slovo, „...*k ničemu již není...*“. Každého z nás na tomto místě musí napadnout otázka: „Opravdu již není k ničemu?“ To se vymyká naší zkušenosti. A lidu před 2000lety se to přičilo ještě více. Tehdy vyhazovali velmi málo odpadků. V porovnání s dnešní konzumní společností, v níž je tolik odpadu, není nic to, co vyhodil člověk před 2000 lety. A přitom bychom nemuseli vyhazovat tak

mnoho. Vždyť kdeco se dá ještě opravit, recyklovat, znovu použít k jinému účelu. Neděláme to, protože na to nejsme zvyklí. Byli jsme vychováni k vyhazování věcí, když se poškodí a ke konzumaci nejen potravin, ale všeho v obalu a obalech, které se samozřejmě vyhazují. Naučili jsme se nevážit si hodnoty věcí a lidské práce a ztratili jsme úctu k bohatství Země. Naši předkové nás mohou jen zahanbit, a přesto i jim říká Pán Ježíš Kristus: „*pozbude-li sůl chuti k ničemu již není, než aby se vyhodila...*“ Tady i nás napadne myšlenka: „Opravdu není už k ničemu? Nedala by se použít na něco jiného? (Z ledničky, která přestane fungovat se dá udělat třeba skříň; z pračky třeba stolek na květiny; nepojízdné auto se dá rozprodat alespoň na součástky). Opravdu by se nedala sůl, který ztratila chuť použít na něco jiného? Jak vůbec může sůl ztratit chuť?

V době, kdy Pán Ježíš Kristus žil se používala sůl, které nebyla přečištěná tak, jak známe sůl dnes. Obsahovala různé příměsi jiných látek a tak se stávalo, že se čistý chlorid sodný ze soli rozpustil, např. vlhkostí, a odplavil a zůstal tam ten zbytek. Vypadal úplně stejně jako před tím. Na pohled bys nepoznal změnu. Ale když jsi ochutnal - hned jsi věděl, že to není sůl. Sůl to byla na pohled, ale slanost byla pryč. Tak dnes často vypadáme před světem. Podle názvu - křesťané - ale chuť evangelia je pryč. Když se představíme, vypadáme jako sůl, když lidé pozorují styl našeho života neshledávají žádnou chuť. Sůl tu je, ale slanost je pryč. Je tu jméno, ale obsah se ztratil. Znají nás podle jména, ale podle skutků jsme mrtví. Co s takovou solí.

A tady, ač Pána Ježíše známe, jako přítele hříšníků a zahradníka, který vyprosí stromu, co ovoce nenese, ještě další rok, během něhož jej okopává, hnojí, povzbuzuje a má další trpělivost. Tam, kde člověk láme hůl, Pán Ježíš Kristus to zkouší znovu. Ale u soli najednou není ten další zkušební rok, slova o tom, že ještě není nic ztraceno a ať to ta sůl zkusí znovu, třeba ze sebe nějakou tu chuť vymáčkne. Tady slyšíme jen slova o tom, že k ničemu není a že se vyhodí ven, aby po ní lidé šlapali. Smutný konec křesťanství. Smutný to konec Kristova učedníka a Ježíšova svědka. Jak k tomu došlo? Jistě ne tím, že by se vysolila. Vždyť víme, že službou Pánu se chuť křesťanů jen zvětšuje. Chuť ztratila právě naopak tím, že nesolila, že ležela někde ve sklepe, někde ve vlhku a nesloužila. Tak se její slanost vytratila a najednou už vůbec, ale vůbec nebyla slaná. Tak je to s každým křesťanem, který nepoužívá dary, které mu Bůh svěřil. Který zakopává hřivny, které má spravovat a rozmnožovat. Je mu nakonec odebráno i to málo, co má.

Shrnutí: Tím, že jsme uvěřili, tím jsme se solí prostě stali. Slanost není z nás, je to dar Boží, který jsme dostali zadarmo od našeho Pána. Dar radostné zvěsti o odpuštění vin, dar ospravedlnění, dar víry, lásky, pokoje a jistoty života věčného. Tyto dary dávají našemu životu slanost a ochucují naše všední dny. Těmito dary ale máme svět ovlivnit. Osolit. Ochutit. Kamkoli přijdeme, máme přijít, jako vyslanci toho, který miluje svět. Na způsobu života, na slovech i na službě potřebným máme světu ukazovat, komu že jsme to uvěřili, kdo že je cílem našeho života a co je naší jedinkou radostí v životě i smrti. A pokud to prostě dělat nebudeme, naše slanost se ztratí a my to ani nepostřehneme. AMEN